

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Christus à se humilitate[m] disci volens, an humilitatem simulârit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

super Angelos exaltanda, nonne se se *Ancillam Domini* vocabat? Luc. 1. 38. cuius, teste S. Bernardo, ne virginitas quidem placuisset, si caruisset humilitate.

Ipsè Christus de se ait: *Discite à me, quia mitis sum & humilis corde.* Nempè quia Magister erat virtutum, etià humilitatem nos voluit docere; nec verbo tantùm, sed exemplo quoque, quæ est efficacissima ratio docendi. Vnde non ait dumtaxat: *Discite,* Matth. 23. 29. sed addit: *à me, à dictis, à factis, ab exemplo meo. Nam exemplum dedi vobis,* non tunc modò, quando discipulorum ac vilium piscatorum pedes laui; sed in omni vita etià reliqua. Nec sanè etià hoc ipsum dicere potuisset, nisi in summo gradu steterit humilitatis. Si enim alijs diceret: *Discite à me, quia mitis, quia humilis sum;* arrogans haberetur; quia humilis, non humilem, sed vilem se se reputat: & contemnitur ab alijs, qui se alijs proponit imitandum. Dum enim proponit, præponit. At Seruator ita excelluit in sui ipsius abiectione, vt neque cùm se ipsum alijs proponeret, in virtutis exemplum, quidquam vanitatis animo potuerit perfentiscere; sed verè simul esset, quod diceret, hoc est, *humilis corde:* non ore tantùm, vt quidam, qui se ipsos verbis deprimunt, vt alios ad refutandum, & laudandum inuitent. Si enim alios id, quod de se ipsi pronuntiant, credere, aut etià suo iudicio testimonioque confirmare animaduertant, in quantas non impatentias erumpunt? quantas non serunt expostulationes? denique, quasi ouum putidum freris, ita fœtent, rupta testa, atque vlcere patefacto. Non sic Christus: nihil ille simulatè agit. Veritas est, verè dicit, quidquid dicit. Est ergo humilis corde, cùm dicit se *humilem corde.* At cùm nos quoque vult humiles esse, vult itidem id, quod sumus, hoc est, vilitatem nostram profiteri. Quam quia non agnoscimus, ex corde humiles non sumus, donec agnoscamus. Plerumque enim potiùs Pharisaum imitamur, alterius vitia acutissimis oculis intuentes, nostra ignorantes; quàm Publicanum, qui suum non alienum pectus percussit. Cogitamus, inquam, nos non esse Ethnicos, non hæreticos, non adulteros, non homicidas; quasi non aliud sit, ob quod vel sanctissimi se se possint humiliare. Hoc igitur, *Discite à me,* ait Christus. Vnde meritò D. Bernardus scribit: *Quid tu inflaris, ô homo, quid extolleris sine causa? quid*

II.

S. Bern. ser. 26
in capite ieiunij.

sa? quid altum sapias, & oculi tui omne sublime vident? Sublimis quidem Dominus: sed non ita proponitur tibi: laudabilis magnitudo illius, non etiam imitabilis: humiliare, & apprehendisti. Hinc ergo quaestio nascitur, & multos sollicitat in vita spiritali parum versatos: cum Humilitatis virtus in vili sui aestimatione versetur; quo modo verum esse potuerit, in Christo, tale iudicium vilitatis? adeoque, quomodo verè *humilis corde* esse potuerit? Ille innocens in omni vita, ille morum Magister; ille fons sanctitatis; ille homo Deus, sapientia diuina, Verbum increatum; cuius etiam caro diuinæ hypostaseos vnione Deificata, qua veritate potuit se vilipendere? Atque hæc quaestio, cum certa proportione, potest etiam ad Deiparam, & ad reliquos Sanctos, immò & ad eruditos, aut in quacumque re, vt in gubernatione hominum, militia &c. excellentes, extendi. Si enim scapha scapha debet appellari, quo modo doctus se se habere potest pro indocto? pius pro impio? amicus Dei pro hoste Dei? aut quid vile in se se potuit Virgo Mater ad tantam dignitatem euecta reperire? Peccatores sanè infinitas habent sese vilipendendi causas: iustus autem nonne mentitur, cum se se vocat peccatorem? doctus, cum se pro rudi habet? pius cum impium appellat? Quæ hîc veritas? quæ diuini iudicij humilitatem

Proverb. 1. 5. nostram exigentis æquitas? *Audiens sapiens sapientior erit.*

III.

Igitur ad Christum æquè verum Deum ac verum veracemq; hominem quod attinet; verè is *humilis corde* fuit, nihil, quod non esset, sibi excogitans, aut simulatoriè affingens. Et sanè humilitas ex vilitatis suæ cognitione oritur, quæ cognitio, quò maior est, eò maior existit & humilitas. Itaque etiam Seruator noster, (non quòd in ipso aliquid fuerit vilius, quàm in vlla creatura, sed quòd cognitio cuiuscumque exinanitionis, in eo, maioris causa fuerit demissionis) quò perfectiùs se ipsum, quàm hominem ex nihilo productum nouit, eò se se demisit profundiùs. Post eum, Sapientissima illius Mater, Dei suiq; cognitione ditissimè illuminata, non superbiendi, sed quàm demissimè humiliandi se se causam sumpsit. Alij post hanc Sancti, immò & plurimi viri eruditi, quò ferè maius lumen aut diuinum, aut naturale, eò & maiorem humilitatem habuerunt. Et non rarò hodie quoq; minimus quisque